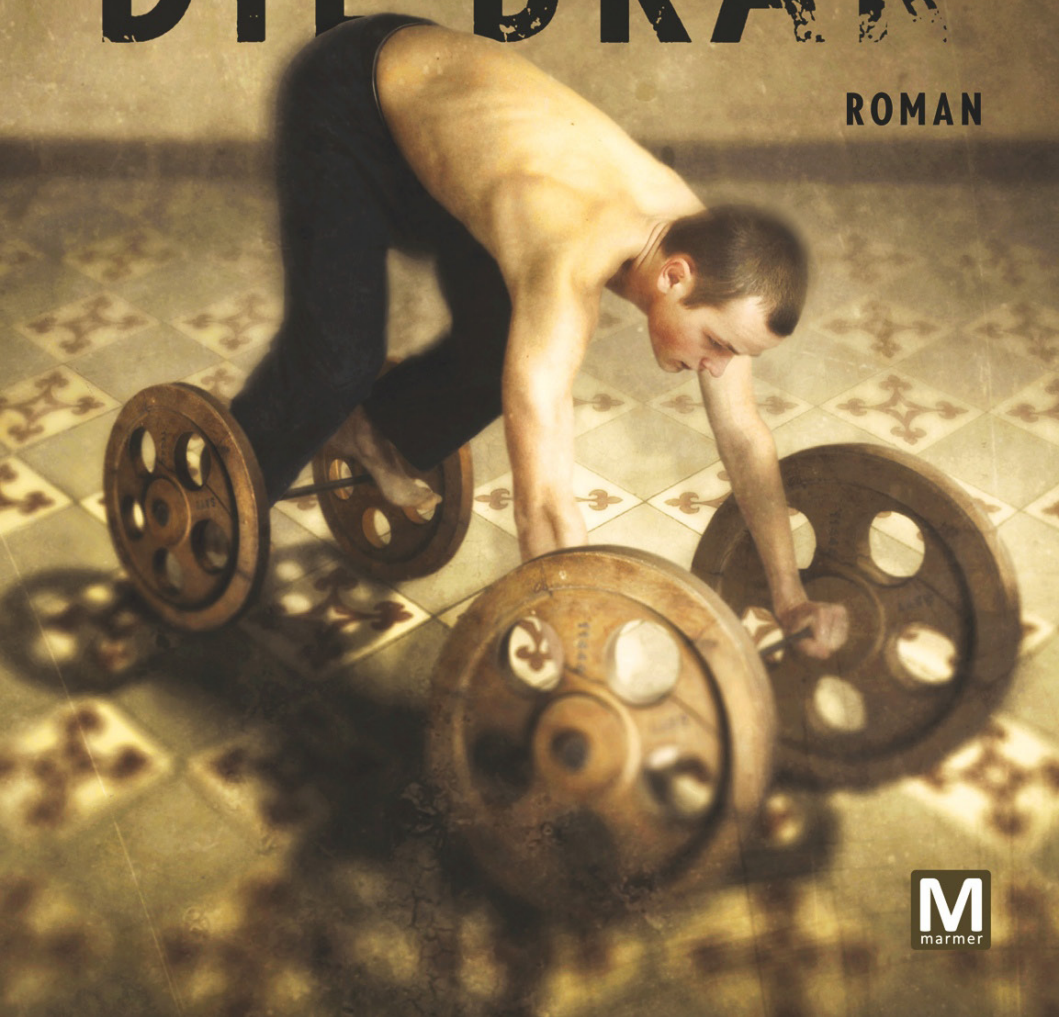

PETER DREHMANN'S

DE MAN
DIE BRAK

ROMAN

Peter Drehmanns

DE MAN DIE BRAK

Roman

Voor Slava en Richard

Now everyone's crazy, they've lost their minds
Just look at the world
It could all be over at any old time
And I can hear it loud and clear
The world is ending, and what do I care?
She's gone, end times are here

Eels, uit *End Times*

9:33 UUR

Bent u vrij? Die woorden. Die woorden zijn de eerste die ik hoor sinds het is gebeurd. De eerste woorden van de eerste klant op een dag die – zoveel is zeker – ik nooit zal vergeten. Bent u vrij? Een gewetensvraag bijna.

Een schim in de achteruitkijkspiegel. Ineens zit er een man, klaar om weggereden te worden, aan mij overgeleverd. De reistas heeft hij naast zich neergezet als een dier dat geaaid moet worden.

De mobilfoon kwinkleert. Uit met dat ding, rust in de tent. Meter aan, daklicht uit, en wegwezen. De belletjes van de nar onder de binnenspiegel tinkelen. Die kan ik niet uitzetten, tenzij ik de groene grappenmaker losruk en uit het raam flikker. Maar dan zou Liz het zien, Liz die me aanstaart vanaf het dashboard: verschoten maar onuitwisbaar. Een fotootje als een ex voto. De vrouw die mij de weg wijst. De vrouw die mij heeft misleid. De vrouw die mij de nar cadeau heeft gedaan.

De lichtbundels van de koplampen dwarrelen door de vitrage van de hotellounge. In alle vroegte. Waar moet meneer trouwens heen, of wil hij gewoon weg, zo ver mogelijk weg van dat groezelige hotel waar hij de slaap niet kon vatten, waar hij bezoek heeft gekregen van een escortmeisje maar 'm niet omhoog kreeg, waar hij is bestolen, een moord heeft gepleegd, de toiletpot heeft volgekotst. Ik heb geen zin

om het hem te vragen, het maakt me geen moer uit, de teller tikt, de wielen draaien.

Zolang ik onderweg ben, is er niks gebeurd. Is alles steeds anders.

‘Naar het station, alstublieft.’

In deze schemering en met de weerschijn van de natriumlampen lijkt de weg van zwart vulkanisch glas. Hoe heet dat spul ook alweer? Oxiaan? Obsidiaan? Zou die man op de achterbank het weten? Vertel nooit wat aan je passagiers. Elk woord dat je zegt, nemen ze mee. Ze slaan het op in hun laptops, ze stoppen het in hun koffers, verraden het aan hun mobiele telefoons. Ze plunderen je leeg waar je bij zit.

‘U bent er vroeg bij.’

‘Ja, dat kun je wel zeggen. Was niet helemaal de bedoeling.’

‘O nee?’

Was niet helemaal de bedoeling. En toch ben je nu aan het lullen met die gast, toch stel je jezelf bloot. Je praat om het gebrul in je hoofd te dempen.

‘Nee’, zegt de klant.

Wat had ik dan verwacht, dat ook dat vandaag anders zou gaan? Niks ervan. Het portier gaat open en er komt een brok bestaan binnenrollen, samengeperst tot iemand die meestal zwijgt, slechts zegt waar hij of zij heen wil. Een bestemming, meer niet. Een uiterst vage bekentenis. Ik breng ze daarheen waar ze willen zijn zonder de afstand tussen mij en hen te verkleinen. Er zit een heel leven op de achterbank en toch gebeurt er niks. Maar soms wordt die achterbank een divan en de taxi een mobiele behandelkamer.

‘In dat hotel zou ik het ook niet lang uithouden. Slechte service, gehorig, rampzalige matrassen en het ruikt er overal naar schimmel.’

En toch ging ik er telkens weer heen. Heb ik Liz er keer op keer uitgewoond, heeft zij alle gasten wakker geschreeuwd.

Toen ze nog niet wilde dat ik bij haar bleef slapen. Toen ze nog dat krakende bedje had, de dwarslatten die dreigden te breken onder die topzware hartstocht. Toen ik nog een reiziger was, een man die kwam, wachtte, zich tegelijkertijd volzoog en leegspoot, en weer vertrok.

‘Als ik het voor het zeggen had gehad... Zelf zou ik dat hotel nooit hebben gekozen. Maar het leek onze elftalleider een goed idee. Goedkoop en centraal. Met één grote slaapzaal waar we met z’n twaalfen terechtkonden. Nou, dat hebben we geweten.’

Ik heb me vergist. Hij wil zijn verhaal kwijt, net zoals ik. Maar ik hoef niks te zeggen. Ik hoef alleen maar de wielen te laten spreken. De wielen die mijn verhaal aan gort draaien. En het stuur vast te houden. Zolang ik dit stuur vasthoud, heb ik ook mezelf in de hand. Links, rechts, rechtdoor. Makkelijk zat. Met een vinger de ruitenwissers in beweging brengen. De regen die als gesmolten lood langs de ruiten glijdt. Weg wordt gejaagd. Terugkeert. Een bloedend stoplicht. Dan weer klaarte, de weg ligt open, vlucht vooruit.

‘Met z’n twaalfen op één kamer. Ja, dan zult u weinig hebben geslapen. Laat me raden: er werd gesnurkt, er werd gekotst...’

Kamer 86. Op dezelfde gang als de slaapzaal. Het plafond van gescheurd sierpleister. Vervaalde jachtscènes op de muren. De kokhalzende afvoer van de wasbak waarin ik mijn pis liet wegglekken. Het gordijn dat alleen met grof geweld deed wat het moest doen. Daar gebeurde het de eerste keer. Daar gebeurde het telkens weer. Dat wil zeggen: de eerste keer gebeurde het niet. Ik wilde haar zo graag, met elke vezel van mijn zenuwweefsel, met elk adertje, dat mijn bloed alle kanten opstoot in plaats van gedisciplineerd samen te stromen in het zwellichaam van mijn pik. Ineens was alles daar: haar borsten, haar dijen, de oksels, de ogen, de lippen

boven, de lippen onder, huid wijd en zijd – ik wist niet waar te beginnen.

‘Ach, als dat alles was. Een beetje gesnurk, daar kan ik best tegen. En volgens mij is ook niemand over z’n nek gegaan, wat raar is want meteen na de voetbalwedstrijd zijn we begonnen met hijsen. Van vijf tot twee, non-stop. Maar geen sterkedrank, alleen bier. Het kan trouwens wel dat sommige jongens het op de plee op de gang hebben gedaan. Ik bedoel...’

Ineens zwijgt hij. Alsof de alcohol nog door z’n kop kolkt en zijn woorden wegspoelt. Ik weet wat hij bedoelt. Het doen, het gedaan hebben. Ja, ja. Daar in dat gore hotel heb ik het gedaan met Liz. Niet de eerste keer, maar wel de tweede en de derde en al die andere keren dat ik nog een voorbijganger was in dit land, geen ingezetene, niet iemand die definitief heeft besloten te blijven.

De ruitenwissers hebben hun beste tijd gehad. Nog even moeten ze zich uitsloven voor mij. Helderheid bieden. En dan mogen ze wat mij betreft verflodderen. Na mij de zondvloed.

‘Misschien heeft hij het daar ook nog gedaan, dat zou me niks verbazen.’

Nu volg ik hem niet meer. Hij praat eerder tegen zichzelf dan met mij. De achteruitkijkspiegel verschaft aanvullende informatie: een gezicht als een dodenmasker; akelig glad; zwoerdwit. Gassen nou. Wegwezen, wegwezen van hier, van daar, van daarstraks. Zo hard optrekken dat de taxi doormidden breekt.

De taxi springt vooruit, de nar rinkelend zich rot. De schok lijkt mijn passagier wakker te schudden. Hij komt weer tot zichzelf, weet waar hij is, de geluksvogel. Verklaart dat hij zojuist over de elftalleider sprak. Dat dit de man was die alles in het honderd liet lopen. ‘Onbegrijpelijk wat hij heeft gedaan. Echt te gek voor woorden.’

Opnieuw zakt hij weg in zichzelf. En de misselijkheid rijst in mij, klotst in mijn slokdarm. Vóór mij het snotgladde asfalt. Het ooglijdersgasthuis glijdt voorbij, voor je het weet ligt er een blinde onder je wagen. En dan zijn de rapen gaar. Ik moet die man terughalen, hem laten ouwehoeren, hij moet alles onderkotsen met zijn woorden, alle sporen uitwissen.

‘Wat heeft hij dan gedaan, die elftalleider van u?’

Hij aarzelt. Waarom zou hij mij die smeerboel ook toevertrouwen? Daarvoor heeft een mens gediplomeerde zenuwartsen, zielkundigen en andere vuilophalers. En een levenspartner – dat wil zeggen: soms, en voor zover die nog wil luisteren. Maar dan barst hij los, hij moet het kwijt, hij kan zich niet langer inhouden. Dat die eikel nota bene alles had geregeld, tot in de puntjes: het vervoer, het hotel, een rondleiding door de stad, de wedstrijd, de scheidsrechter, het restaurant, een lijst met nuttige adressen. Een betrouwbare peer, iemand met hart voor de zaak, een uitstekende spelverdelers bovendien. Hij wist de weg, want hij was hier geboren en getogen. Zijn vrouw kwam hier vandaan en zijn schoonouders woonden er nog steeds. Op zo iemand kon je bouwen, zou je denken. Nou, mooi niet. In de eerste kroeg na het restaurant liet hij z'n team al in de steek. Moesten ze het voor de rest maar zelf uitzoeken. Ging meneer ergens in een hoekje staan zwammen met mensen die hij kennelijk van vroeger kende.

Moet ik hier verder nog naar luisteren? Wat is dit voor doetje, waarom heeft hij niet zelf wat initiatief getoond, een gesprek aangeknoopt met een vreemde, een vrouw versierd? Nee, dan ik. Omdat daarginds niets mijn kant op kwam, ging ik weg. Stak ik de zee over, liep een café binnen waar mijn toekomstige vrouw zat. Iemand met zo'n glimlach verdiende het te worden onderzocht. Na tien zinnen begreep ik al dat ze mij kon lezen. Ik nam mijn intrek in het goed-

koopste en smerigste hotel van de stad. Ik raakte verstrikt in haar armen, rukte me los, ging weg, kwam terug. Kwam telkens terug. Ze hadden me nog zo gewaarschuwd: iemand van het vasteland kon misschien nog wel iets krijgen met iemand van hun eiland, maar zo'n verbintenis zou onherroepelijk kapotgaan.

De man op de achterbank zwijgt ineens. Waarschijnlijk zoekt hij de plot van zijn verhaal. Op het digitale klokje naast de benzinemeter verspringt een getal en ook op de teller verschijnt, in een ander ritme, een nieuw cijfer. Naast ons een bus met beslagen ruiten en daarachter, deels uitgewist, mensen die er vroeg bij willen zijn, die bang zijn iets te missen. Vrouwen die een jurkje in de uitverkoop willen scoren. Zoals Liz ooit. En dan kwam ze terug van haar rooftocht en moest ik bij elke trofee hosanna en hoezee roepen en...

Ik ben hier gekomen om haar. Omdat zij niet weg wilde. Ik heb haar taal geleerd, goed genoeg om mij uitstekend te kunnen redden, maar net niet goed genoeg om te doen wat ik daarginds deed. In plaats van verder te gaan met lesgeven heb ik de plattegrond van een stad uit mijn hoofd geleerd. In plaats van mensen wegwijs te maken in anderen verhalen laat ik me nu al jarenlang vertellen waar ik heen moet rijden. In plaats van dingen te verhelderen stuit ik dagelijks op wegomleidingen, verkeersopstoppingen en weerspannige klanten. Ik moest tien stappen terug doen om bij haar te kunnen zijn. En toen ik daar eenmaal was, begon ze van me weg te lopen. Begon ze zich te beklagen dat ze me zo weinig zag omdat ik vaak nachtenlang in die klotetaxi zat.

‘Weet u soms wat Barcelona gisteravond heeft gedaan?’

Een ander spoor. Kennelijk heeft mijn passagier besloten zijn verhaal af te breken en de climax voor zichzelf te houden. Maar zo komt hij er niet vanaf. Het aan mijn verbeelding overlaten, nee, dat nooit. Veel te gevaarlijk.

‘Met 3-0 gewonnen. Een hattrick van Messi. Die jongen is gewoon niet te stoppen. En u, heeft u die wedstrijd gisteren gewonnen?’

‘O, dat was maar een vriendschappelijk potje, er stond niks op het spel. Tegen het oude team van onze elftalleider.’

‘En?’

‘En wat?’

‘Gewonnen of verloren?’

‘Een gelijkspel.’

‘En uw elftalleider?’

‘Hoezo?’

‘Was die tevreden?’

‘Die was... Hij is ook onze aanvoerder. Volgens mij deed hij gewoon niet genoeg z'n best, om zijn oude team niet te laten verliezen. In de laatste minuut maakt die verraaier nog een eigen doelpunt. Verdacht, héél verdacht.’

Nu heb ik hem. ‘En daarom heeft u nu de pest aan hem?’

‘Nee, dat niet. Dat heeft er niks mee te maken. Of misschien een beetje, misschien hadden we toen al moeten weten dat hij niet te vertrouwen is.’

Vertrouwen. Spreek me niet van vertrouwen. Wie vertrouwt, berouwt – zo zeggen ze dat in hun taal. De taal van Liz en de haren. Een taal vol valkuilen, dubbele bodems en hinderlagen. Een onbetrouwbare taal. Een taal die leugens een comfortabel onderkomen biedt. Daar ben ik geleidelijk aan achter gekomen. Door schade en schande. Nee, mij maak je niks meer wijs. Wat daar buiten gebeurt bijvoorbeeld. Dat noemen ze vooruitgang. Die betonmolens, die snerpande slijpmachines, die bouwvakkers met laskappen als Moorse torentjes op hun hoofd. Ooit stond hier het Museum voor Fossielen en Reptielen. Nu verrijst er een winkelcentrum, totdat ook daar niemand meer op afkomt. Wat hebben ze trouwens met al dat dode materiaal gedaan? Waar zijn die opgezette dieren en skeletten gebleven? Maar ik moet

bij de les blijven. Me laten insluiten door het verhaal van die gast. En blijven rijden. Niet stilvallen. Geen terugval.

‘Dus die elftalleider van u heeft het nogal bont gemaakt gisteravond.’

‘Dat kun je wel zeggen, ja.’

Opnieuw komt er geen vervolg. Rare gozer. Wat wil hij nou, zijn hart uitstorten of uiteindelijk de clou toch maar voor zich houden? Misschien is hij nog niet helemaal wakker of wordt hij telkens overmand door misselijkheid en moet hij zichzelf daarna weer bij elkaar rapen. Een beetje zoals die graafmachine daar. Puinbrokken oplepelen en onderweg naar de container de helft verliezen. Slopen, daarin zijn ze goed in deze stad. Niks bewaren, zo veel mogelijk afbreken en dan weer een nieuw luchtkasteel bouwen. Geen slaapstad maar een sloopstad. Je krijgt hier gewoon geen tijd om je thuis te voelen. Alsof al die gebouwen een filmdecor vormen dat over een paar maanden weer zal worden vervangen.

‘Hij heeft iedereen verbijsterd’, herneemt de man op de achterbank. ‘Zoiets doe je toch niet. Waar iedereen bij was. Elf getuigen. Echt, waarom doe je zoiets?’

Ik weet het niet. Ik wil het niet weten. Waarom heb ik het gedaan? Ik moet iets verzinnen, iets wat steek houdt, wat me overeind houdt. Ja, ook ik heb mijn steentje bijgedragen aan de sloop van deze stad, zozegd. Omdat er iets op instorten stond. Maar daar mag je niet aan denken. Je moet verder, vooruit, ook al is alles kapot.

‘U maakt me nieuwsgierig’, zeg ik. ‘Was het echt zo erg wat die elftalleider van u heeft uitgespookt? Als u er niet over wilt spreken, is dat natuurlijk uw goed recht. Ik wil me ook helemaal niet opdringen, ik wil alleen...’

Ja, wat wil je nou? Liz kijkt me aan met haar groengrijze foto-ogen. Waar ben je mee bezig?

‘U hoeft zich niet te verontschuldigen. Ik zal het u vertellen. U kent hem niet, dus u mag het weten. En ik hoor graag

van u wat u ervan denkt. Of het normaal is wat die idioot heeft gedaan. Ik begrijp het niet en ik denk dat de andere tien het ook niet begrijpen. Waarschijnlijk voelen die zich net zo opgelaten als ik. Het zou me niet verbazen als het team hierdoor uit elkaar valt. Op deze basis kunnen we niet meer verder, onmogelijk. Dit heeft alles voorgoed veranderd, naar de verdommenis geholpen. Of hij moet weg, ja, hij moet opsoedemieteren. Als hij ook maar een greintje eergevoel in zijn donder heeft, iets van schaamte kent, dan laat hij zich nooit meer zien. Maar dat is het 'm nou juist, daarvan heeft hij afgelopen nacht op geen enkele manier blijk gegeven, het was totaal schaamteloos en respectloos wat hij heeft gedaan.'

Ga met hem mee, spring op die carrousel en laat je duizelig draaien door zijn verhaal totdat het gaat schuimen in je hoofd en alle wespen en horzels verdrinken.

'Was hij soms dronken? Ik bedoel, misschien wist hij zelf ook niet wat hij deed. Wie weet heeft hij wel enorme spijt van wat hij heeft gedaan.'

'Nee, dat geloof ik niet. Dat wil zeggen, hij was vast dronken, dat moet haast wel, maar toch wist hij nog wat hij deed. Tenslotte kon hij ook... Maar wat klets ik, ik heb u nog altijd niet verteld wat er gebeurd is.'

Nee, en dadelijk zijn we bij het station en stapt hij uit en neemt hij de clou met zich mee en dan zal ik nooit weten wat voor verschrikkelijks, voor onzegbaars er is gebeurd en ik zal voor eeuwig in het duister tasten en Liz zal er niet meer zijn om me aan vast te klampen, wat ik uiteindelijk veel te weinig heb gedaan, mijn handen op en rond dat warme en vlezige lichaam. Je bent gewoon bang, zei ze, bang om iets vast te pakken, vast te houden. Bang dat het meteen uit je handen glijdt en aan gruzelementen gaat. En daarom houd je afstand, daarom raak je de dingen alleen maar heel even aan, alsof je een schok van ze krijgt. Alsof alles en iedereen onder stroom staat. Dat zei ze terwijl ik op haar afkwam met

één open en één gesloten hand, steeds meer naderde ik haar, ook al had ik het gevoel dat de grond onder me spekglad was en dat ik voortdurend weggleed.

De man achter me is naar voren geveerd, ik voel zijn lauwe adem in mijn nek. Hij is er klaar voor, hij zal me zijn geheim verklappen. Ik ben zijn vertrouweling, uitgerekend ik, ja. De regen ratelt nog altijd tegen de ramen. De stad is een versleten spons, overal water dat niet weg kan, spiegelscherven op het asfalt.

‘We zaten in dat café en ineens was hij weg. We konden hem niet meer vinden. Eerst dachten we nog dat hij op de wc zat, ziek of zo. Maar nee. De barman had hem zien weggaan met een meisje.’ Zijn stem is plotseling heel ijl, alsof hij geen lucht meer krijgt. Het valt hem zwaar dit te vertellen. Misschien was de elftalleider wel zijn vriend. De vriend die hij nu verraadde. De vriend die hem heeft verraden.

De nar lacht, Liz lacht. De nar met zijn belletjes, Liz met haar gebarsten mond. Die foto is vijf jaar geleden gemaakt, in de zomer, we zouden op vakantie gaan en één week van tevoren was ze erachter gekomen dat haar paspoort verlopen was. Dat was de eerste keer dat we echt ruzie hadden, dat ik niet meer uit mijn woorden kwam en bij haar de taal juist snoeihard en vlijmscherp van haar lippen raasde. Dezelfde lippen die niet lang na die tirade tot een angelieke glimlach werden omgesmolten terwijl Liz in het pasfotohokje wachtte op de verblindende flits.

In de achteruitkijkspiegel verschijnt weer een bleke vlek, bij benadering een gezicht: de klant heeft zich achterover laten vallen, hij neemt afstand. Heeft hij zich bedacht? Toen ze uit het hokje kwam, zochten haar lippen mijn borstelige wang. Ze hield ervan zich snel te verzoenen met de vijand. Een koude oorlog was niet aan haar besteed. Ze verloor makkelijk haar hoofd, maar even probleemloos bood ze haar verontschuldiging aan. Ik heb nooit begrepen of

dat een teken van kracht of van zwakte was. Sorry zeggen, dat duidt toch op inconsequentie, op een grillig karakter? Het is nog hooguit vijf minuten tot het station. Het begint naar schuld te ruiken hierbinnen. Naar schuld en boete en bloed.

‘Hij ging dus met een meisje weg?’ Ik vraag het, maar het interesseert me niet. Die winkelgalerij daar die op instorten staat, is oneindig boeiender.

‘Ja, hij liet ons barsten. Terwijl we heg noch steg kenden in deze stad. We wisten niet eens waar we waren. En z’n mobieltje nam hij niet op. Voor een of ander loslopend stuk vlees liet hij ons barsten. We moesten het allemaal maar zelf uitzoeken, het kon hem geen moer schelen.’

Hij zucht. Dadelijk pakt hij zijn tas en dan verdwijnt hij in een trein en laat hij mij achter met zijn belachelijke verhaal.

Was het dat? Hij heeft de anderen aan hun lot overgelaten en is er met een leuk meisje vandoor gegaan? ‘Tja, in deze stad barst het van de fijne meisjes. Waarom heeft u het er zelf niet een beetje van genomen?’

‘Ik ben getrouwd. Maar daar gaat het niet om. Hij is trouwens ook getrouwd, of had ik dat al gezegd? Zijn vrouw was gewoon in de stad, die had hij gisteren bij haar ouders afgezet. Hoe dan ook, we zijn heus niet meteen teruggegaan naar het hotel. We hebben nog wat rondgehangen in een paar andere cafés. Daar was hij ook niet, zijn telefoontje had hij uitgeschakeld, hij leek gewoonweg van de aardbodem verdwenen.’

‘Maakte u zich soms zorgen? Dachten jullie dat hem iets was overkomen?’

Ik hoor hoe hij aan de rits van zijn reistas rukt. Wat een sukkel.

‘Ik... nee, nou ja, misschien een beetje. Dit was niks voor hem. Zo kenden we hem niet. Uiteindelijk hebben we het hotel teruggevonden. Als we aan iemand de weg vroegen,

kwam er geen zinnig woord uit. Stomdronken. Iedereen in deze stad... allemaal strontlazarus.'

'U had toch een taxi naar het hotel kunnen nemen?'

'Een taxi? Ja... inderdaad, een taxi. Op dat idee zijn we niet gekomen. We waren een beetje van slag en ook nog een beetje... nou ja, we hadden wel het een en ander gedronken.'

Een supersukkel. Komt nergens op en maakt niks af. Het zou me niet verbazen als hij dadelijk zijn trein mist en dan de hele dag in de wachtkamer gaat zitten treuren.

Ik geef een rukje aan het stuur om de boel draaiende te houden. Om door te kunnen gaan. Rechtdoor. Ik moet die druiloor een bekentenis afdwingen.

'Oké, dus u kwam met de rest van het elftal terug in het hotel en de leider heeft zich niet meer gemeld. Is dat uw verhaal?'

'Nee, natuurlijk niet. Als dat alles was... Om ongeveer twee uur gingen we slapen. Hoe laat het precies gebeurde, weet ik niet, maar voor mijn gevoel had ik al een paar uur geslapen. Ik schat zo dat het zes uur was. Daarna heb ik in ieder geval geen oog meer dichtgedaan. Er werd op de deur van de slaapzaal gebonsd. Niemand reageerde. Nog meer gebons en ook geschreeuw. Dat we niet zo flauw moesten doen. Dat hij de sleutel toch niet had. Ik herkende zijn stem en liep naar de deur. Ik wil hem uitkafferen maar nog voordat ik iets kan zeggen, heeft hij me al opzij geduwd. Ik denk eerst dat ik het niet goed heb gezien in het donker, maar dan...'

Maar dan. Een bus davert door de straat. De raampjes van mijn wagen trillen. Ik sta stil. Waarom? Ben ik soms vergeten dat die wegstrook ook voor mij bestemd is? Maar dan. Maar toen. Maar toen zag die man op de achterbank die toch niet zo'n sukkel is maar eerder een smiecht, een spion, een vuile verklikker, ja toen zag hij daar in die slaapzaal van dat smerige hotel terwijl hij nu in mijn taxi zit, zag hij nóg iemand richting een bed lopen, een vrouw ja, een

hoer misschien, of gewoon iemand die net zo getrouwd was als de elftalleider, die toe was aan een verzetje, die eens een andere tong in haar mond wilde voelen woelen, een andere leuter in haar schaamspleet, moet kunnen toch, het vlees is zwak en de geest verlaat soms de fles, en daar in die slaapzaal met die elf voetballers die snurkten of kwijlden of zich slapend hielden, daar kroop die elftalleider gewoon boven op die vrouw, op die slet, zoals ik jarenlang 's nachts over Lizzie kroop, als een gordeldier, ja, ze hield van al dat ruwe en harde vlees, ze hield ervan om opengehaald te worden en 's ochtends zag je dan soms bloed op het hoestlaken, dat wond haar op, wond mij op, moet kunnen toch, en de elftalleider wiens vrouw op slechts een paar kilometer afstand de slaap der onschuldigen slaapt in haar ouderlijk huis terwijl haar wettige echtgenoot in het gezelschap van elf spelers uit zijn voetbalteam een andere vrouw binnendringt, die elftalleider gaat als een beest tekeer, zozeer zelfs dat de vrouw onder hem duidelijk verstaanbaar voor het met stomheid geslagen publiek roept je maakt me gek, je maakt me helemaal gek en het bed kraakt en schommelt en Liz lacht naar me met haar paspoortmond en de nar trappelt in de leegte terwijl mijn vingers de greep op het stuur dreigen te verliezen en de man achter mij spuugt zijn woorden in mijn nek, brullend komt de elftalleider klaar en inmiddels zijn ze allemaal klaarwakker in de slaapzaal maar niemand zegt wat, allemaal denken ze er het hunne van, vinden ze het weezinwekkend wat hun elftalleider en aanvoerder heeft gedaan, in hun aanwezigheid heeft durven doen, walgelijk en tegelijkertijd onbegrijpelijk vinden ze het, zoiets doe je toch niet, zoiets gaat elk voorstellingsvermogen te boven, ook al is het vlees zwak en de geest een sluipmoordenaar, ook al is je pik de beul en jijzelf het slachtoffer. Zoiets behoort men niet te doen en toch wordt het gedaan. Dagelijks. In je eigen straat. In je eigen huis.